

mørkerøde Kirsebær. Et tomt Fad stod ved Siden af hende paa Bænken, og heri lagde hun Bær ved Bær efter først omhyggeligt at have udtaget Stenene af dem med en Naal. Som i alt, hvad hun foretog sig, var der noget yndefuldt i den Maade, hvorpaa hun med sikre smaa Bevægelser udførte Behandlingen, mens den pragtfuldtrøde Saft dryppede fra de hvide Fingre. I Løvet over hendes Hoved viste sig de første høstlige Tegn. Et dødt, blegt Blad grinede hist og her frem mellem de grønne. Selv var hun midt i sin Højsommer, fuldmoden, yppig, næsten lidt matroneagtig trods sine kun syvogtyve Aar. Den legemlige Svaghed, der havde hæmmet hendes Udvikling under Opvæksten, var forsvunden med Giftermaalet. Hun følte sig kærnestærk og havde til sin Glæde og Stolthed selv kunnet amme sine Børn.

I Grunden var hun ogsaa lykkelig i sit Ægteskab, omend rigtignok paa en anden Maade, end hun havde tænkt at blive. Trods sit Sinds Ustadighed var Per en baade kærlig og omhyggelig Ægtefælle; men den galante Riddersmand, hun havde drømt om, var han ikke bleven. Til Tider undrede hun sig da ogsaa over, at hun holdt saa meget af ham, som hun gjorde. Men naar hun bar over med hans Luner, var det, fordi de talte til hendes Moderlighed. Under hans stadig tilbagevendende Anfald af mørke Stemninger — der tilmed var bleven hyppigere og langvarigere med Aarene — betragtede hun ham som en syg Mand, med hvem man ikke maatte gaa i Rette. Og desuden saae hun godt, at han altid selv var den, som led mest under dem.

Han havde netop for Tiden en af sine vanskelige Perioder. Det havde Dagen før været den lille Hagbarths Fødselsdag, og Per havde endnu